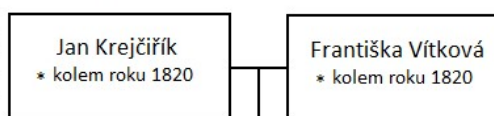

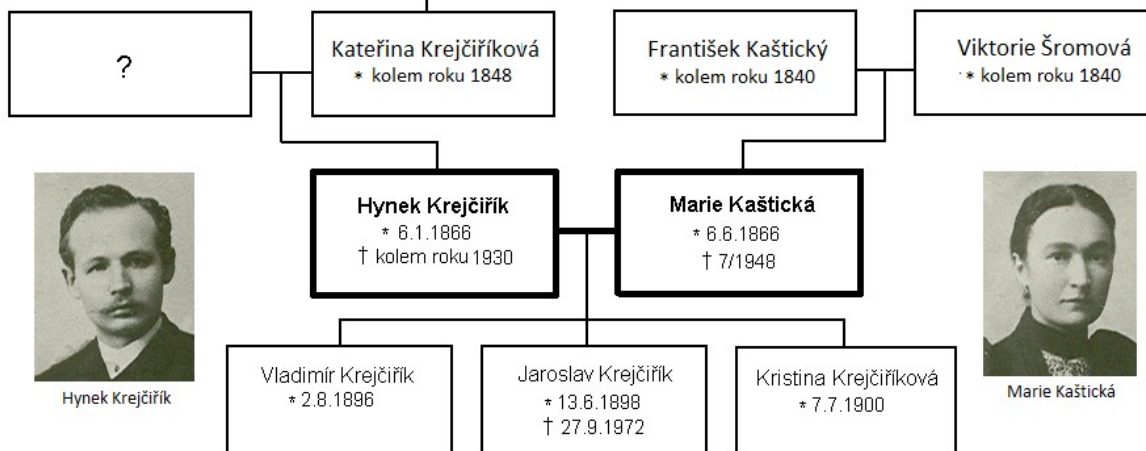
Hynek a Marie Krejčířkovi

1866

Hynkova ote neznáme, ale díky osudové lásce jeho matky Kateřiny, zůstalo jemu a jeho potomkům zachováno jméno **Krejčířik**

Jan Krejčířik se narodil v Židenicích, tenkrát ještě v samostatné obci nedaleko Brna, a pracoval jako tkadlec v nějaké brněnské textilní továrně, kterých tam bylo v polovině devatenáctého století několik. Hynek byl synem jeho dcery Kateřiny a podle toho, že na křestním listu je matka uvedena pod rodným jménem a otec uveden není, byl Hynek zřejmě synem nemanželským.

Hynek Krejčířik

Marie Kaštická

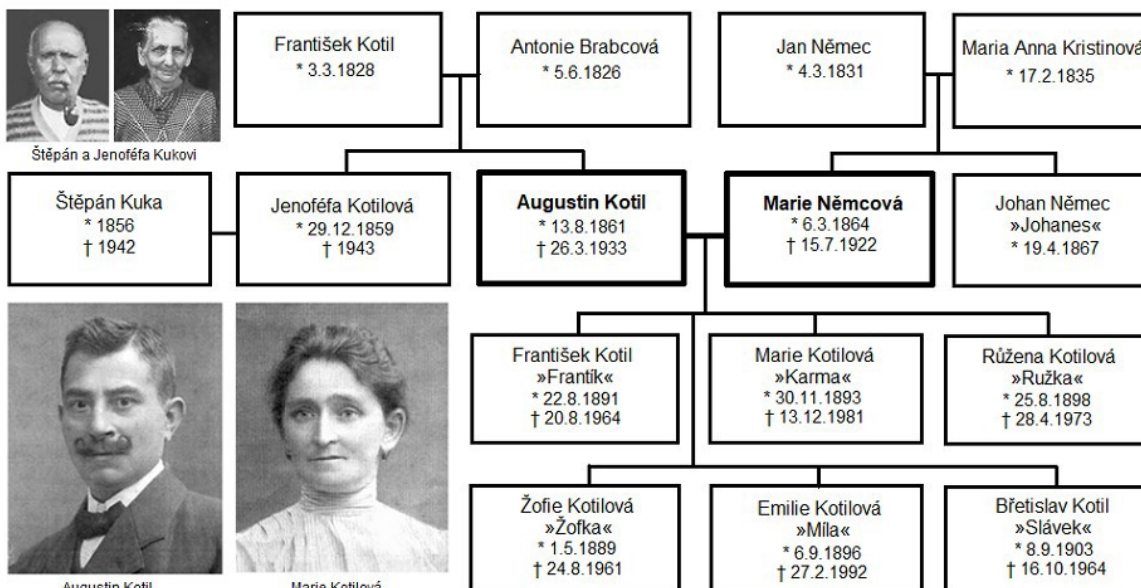
Hynek pokračoval ve šlépějích svého dědečka a začínal také jako tkadlec, ale později se stal obchodníkem a byl zřejmě úspěšný, protože si v Maloměřicích postavil dům (čp.203). Zemřel kolem r. 1930.

Jeho manželka Marie Kaštická pocházela z Rosenbergu – dnes v Chrlících. Mluvila zvláštním jazykem – jakousi směsí českých a německých slov, ale to bylo asi tehdy v Brně pro její generaci běžné.

Po smrti Hynka zůstala v rodném domě v Maloměřicích Marie Krejčířiková se svou provdanou dcerou Kristýnou Smékalovou a jejím manželem. Ten ji úskokem připravil o celoživotní úspory.

Augustin a Marie Kotilovi

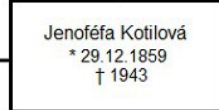
1861 1864

Štěpán a Jenoféfa Kukovi

Štěpán Kuka

Jenoféfa Kotilová

Augustin Kotil

Marie Kotilová

V roce 1892 byla postavena První královopolská továrna na smaltované zboží Bollmann a spol. a je pravděpodobné, že zde pracoval Augustin Kotil jako dílovedoucí. O rok později už firma zaměstnávala 120 dělníků. Smaltované zboží se tam vyrábělo až do roku

1920, kdy továrnu zakoupila firma Zikmund Wallner a přeměnila ji na textilku. Marie Kotilová pocházela z Lipůvky. Vychovala šest dětí – čtyři dcery a dva syny. Zemřela na tuberkulózu ve svých padesáti osmi letech.

Původ jména Kotil

Příjmení Kotil (původně se asi psalo Cotil) je velmi staré a má mnoho variací: Cottell, Cottils, Cottiels, Cottle, Cottillard, Cuttell, Cuttle(s), Cuttill. Setkáváme se s ním už v dávných letopisech od dvanáctého století – Adam Cottella (1167 Dorset), Walter Cotel (1206 Oxford), Joane Cuttle (1559 London). Není příliš běžné, vyskytuje se ve Francii, Belgii, Anglii, USA. Jméno prozrazuje francouzský původ – coateau (nůž), ve starofrancouzštině cotel nebo coteau (latinsky cultelus, culter), nebo cōte (žebro, krunýř). Nositel tohoto jména měl něco společného s noží, se zbraněmi, ochranným kovovým oděvem, ale mohl také vyrábět velké kovové nádoby – kotle.

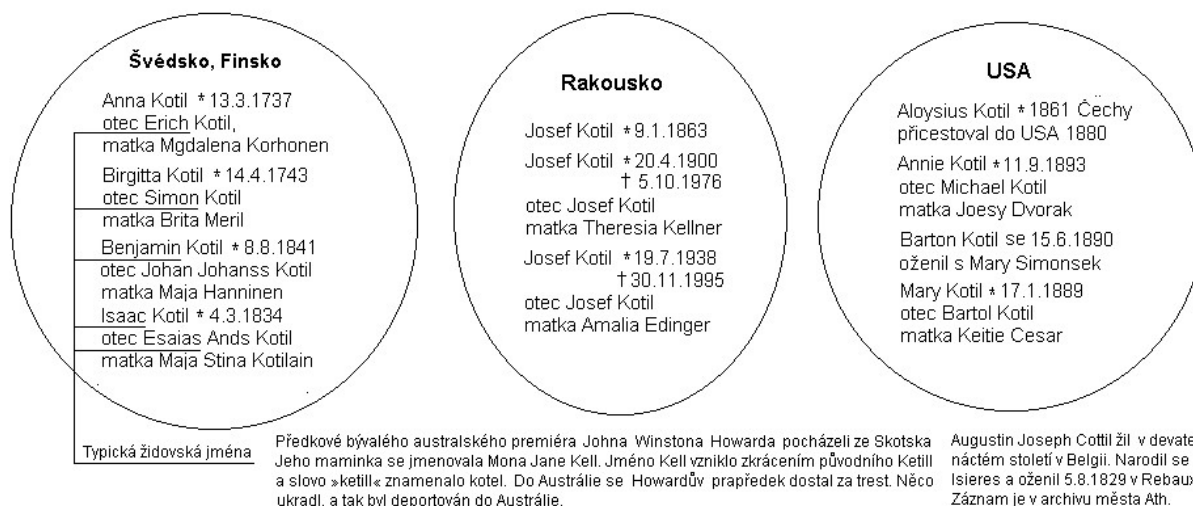
Pamětníci říkali, že na starém brněnském náhrobku bylo jméno napsáno se dvěma »t«, tedy Kottil. Pak se ale muselo vyslovovat tvrdě »kotyl«.

V devatenáctém století, v době národního obrození, se zřejmě jedno »t« vypustilo a jméno se začalo vyslovovat česky.

Odkud se k nám Kotilové přistěhovali, není známo. Mohli přijít z Vlámska nebo z Valonska, kde se s takovým jménem můžeme setkat.

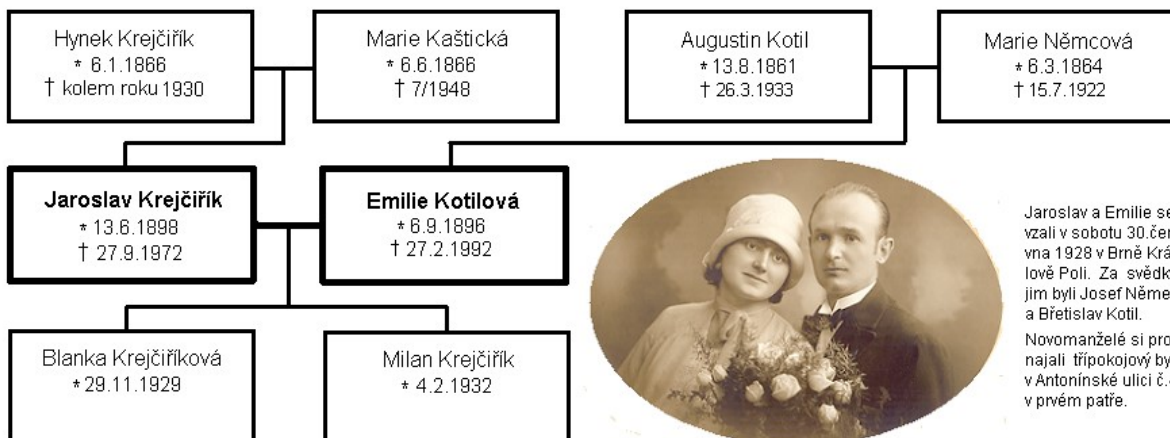
Pokud přišli do Brna na přelomu 18. a 19. století, mohl jejich příchod souviset s rozvojem brněnského průmyslu.

Nelze ale ani vyloučit, že přišli ještě před bitvou na Bílé hoře z důvodů náboženských. Tehdy byla v českých zemích velká náboženská svoboda.

Jaroslav a Emilie Krejčířkovi

1896 1898

Jaroslav a Emilie se vzali v sobotu 30. června 1928 v Brně Králově Poli. Za svědky jim byli Josef Němec a Břetislav Kotil.

Novomanželé si pronajali třípokojový byt v Antonínské ulici č.4 v prvním patře.

Jaroslav Krejčířk se narodil v Maloměřicích, kde také chodil do obecné školy. Stála tam už od roku 1890. Potom studoval na obchodní škole v Brně. Když vypukla první světová válka, byl odveden a v roce 1917 vyslán spolu s dalšími Čechy na italskou frontu do prostoru horského masivu Grappa. Vojáci nebyli dostatečně vybaveni na zimní horské prostředí a velmi trpěli chladem, nemocemi (úplavice), ale i nedostatkem potravin. Zdravotní následky (špatná funkce ledvin) ho trápily celý život.

Konec války, vznik Československa a následný hospodářský rozvoj pozitivně ovlivnil jeho kariéru. Žil na »volné noze« a živil se obchodem s potravinářskými komoditami. Jezdval pravidelně na plodinovou burzu do Prahy a jednou se ve vlaku seznámil se svou osudovou ženou - Emilíí. V době hospodářské krize nastoupil do Starobrněnského pivovaru a když došlo v roce 1938 k odtržení pohraničních území a připojení k Německu, dostal nabídku dělat správce pivovaru v Moravských Budějovicích.

Emilii se z Brna nechtělo. Její rozhodnutí urychlila německá okupace a vznik protektorátu. Oba si mysleli, že zde zůstanou jen pár let a vrátí se do Brna. Světovou válku přečkala rodina bez následků, pohroma přišla až po ni. Jaroslav očekával, že dojde k znehodnocení měny, a tak většinu finančních prostředků vložil do akcií Starobrněnského pivovaru. Ten byl v roce 1945 znárodněn. Stát se zavázal, že akcionářům podily uhradí, ale zákon o druhé měnové reformě (1953) všechny závazky státu zrušil.

Měnová reforma připravila rodinu o zbytek finančních prostředků a zrušila také nárok na životní pojištění, které Jaroslav platil celý život pro sebe a manželku. Pět let před důchodem byl propuštěn ze zaměstnání a musel nastoupit do závodní jídelny. Emilie se většinu života starala o domácnost. Aby získala nárok na důchod, byla nucena pracovat ještě několik let. V práci ji postihla mozková příhoda a částečně ochrnula. Když oběma starým důchodcům hrozilo vystěhování, našli útočiště v Praze.